

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้แปล	7
บทที่ 1 การต่อสู้ภายในวังประมุขมิชุน	11
บทที่ 2 น้ำเมฆองไผ่สายตาโรโร	45
บทที่ 3 กบฏโรโรมกฉ่าทะเลงเปิดฉากขึ้น	69
บทที่ 4 ราษฎรมันล้ามก่อกบฏ	93
บทที่ 5 โรโรมกลายเป็ญแม่ทัพเม็งซัวข้ามห้ญ	126
บทที่ 6 มุกแหวทห้ำปรามกบฏโรโรมกฉ่าทะเลง	159
บทที่ 7 เล็ลญเป็ญเสฆานดีร์ห้ญมา ปรดตมูฆางซัวรวตเต็ญวแปดตม	196
บทที่ 8 ท้อโรเล็กเป็ญมูฆาง	226
บทที่ 9 วิวเวลาทีโรโรเริ่มทฆ	265
บทที่ 10 ฮ่องเต็ฆาตเตาเทฆงมูฆาง โรโรก่ร้างริชยล้าม	296
บทที่ 11 โรโรฆตล กลันเข้าริบราชการส้ารสาม	333
บทที่ 12 ลมู่ท่ามกลางสี่ทซังล้ามาารทฆารทฆาร	367
บทที่ 13 ลวฆโธการส้อทฆ่าทฆลล้ามาาร	398
บทที่ 14 เร็งรราวทฆทฆงมระเจ้าเสฆเต็	422
บทที่ 15 ลุมาฆโธเดเสฆาฆงลัวฆลี้ฆวซ้ฆกัฆตั้งโตะฆา	449
บทที่ 16 สัฆทฆารทฆมิฆวังทฆลวง ฮ่องเต็เส็ดัฆทฆมิฆฆา	483
เกี่ยวกับผู้เขียน	516
เกี่ยวกับผู้แปล	517

ใจใจ

ชุดดนตรีวงมโหรีทั้ง 15

2

๓๒๘

ปราบใจรไพทพญาเหลือของ
อุดมการณีส่มสลาข

บทที่ 1

การต่อสู้ภายในวังปะทุขึ้นใหม่

โจโฉย้อนกลับเมืองหลวง

รัชศกกวงเหอปีที่สาม (ค.ศ. 180) ในรัชสมัยพระเจ้าเลนเต้ หลังจากองสุซันที่ใหญ่ซึ่งแทรกแซงราชอำนาจมาหลายปีถูกกำจัดแล้ว โจโฉในวัยยี่สิบหกปีก็ได้รับการเรียกตัวจากราชสำนักเพราะเชี่ยวชาญ คัมภีร์โบราณ เขาจึงต้องอำลาลูกเมียที่บ้านเกิด เดินทางไปรับตำแหน่ง อีหลางที่ลกเอียง ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้ฮ่องเต้เล้าหอง แม้ในนามแล้วจะเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติ แต่เป็นตำแหน่งที่ไร้อำนาจอย่างสิ้นเชิง

หนึ่งวันก่อนที่จากบ้านเกิดที่เขตเฉียวจวิน¹ ในเพ่ยก๊ก (แคว้นเพ่ย์) โจโฉเล่นกับโจ้งลูกชายซึ่งยังแบเบาะ พอรู้สึกเบื่อจึงไปดึงใจเด็ก น้อยชาย และแดงของเพื่อนสนิทมาเตะลูกหนัง

¹ ปัจจุบันคือเมืองไปโจว มณฑลอันฮุย

“เข้าไปปลุกเถียงครั้งนี้ ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้กลับมาแน่ มา มา มา เตะลูกหนักกันให้สนุก!” แม้ว่าขณะนี้จะเป็นกลางฤดูศรุตแล้ว แต่จิตใจวิ่งไปมาไม่หยุด รวดเร็วช่วยยามก็เหิงอชุ่มแผ่นหลัง รู้สึกปวดเมื่อยทั้งตัว เขาเห็นลูกหนังลอยอยู่กลางอากาศ จึงใช้ท่า ‘เตะมงกุฎจี๋จิน กลับหลัง’ (ท่าจะเซ่ฟาดหาง)

ใจเด็กตะลึง รีบวิ่งขอยเท้าถี่ๆ ไปรับไกลออกไป แต่รับไม่ได้ ลูกหนังกลิ้งหายไปในปีา ฉินอีลู่กับโหลวอี่สองคนรับใช้เห็นแล้ว จึงรีบวิ่งเข้าไปหาในปีา เตะของจิ้งเล็กเล่น นิ่งลงกับพื้นหายใจหอบ พลังดั่งเหล้าออกมาจากอกเสื้อเต็มอย่างเต็มที่ ใจโคคลายเสื้อออก ยืนเท้าสะเอวหัวเราะว่า “พวกเจ้าฝีมือยังต่ำชั้นนัก!”

ใจเด็กหายใจหอบพร้อมกับพูดว่า “ทุกคนใกล้สามสิบกันแล้ว เรี่ยวแรงไม่เหมือนตอนหนุ่ม”

ที่จริงใจโคก็เหนื่อยหอบ แต่ยังทำเป็นปากแข็ง “อย่าพูดอะไร ที่ชวนให้ท้อแท้... ขงจี้กล่าวไว้ว่า ‘ตั้งตัวเมื่ออายุสามสิบ’ ถือเป็นวัยที่จะสร้างผลงาน ไปรับตำแหน่งอีหลางคราวนี้ ข้าจะเริ่มต้นใหม่”

สองสุหยินคือนางเตงกับนางเปี่ยนกำลังคุยเล่นกันอยู่ได้ร่มไม้ริมป่า

นางเตงกอดใจจั่งไว้ในอ้อมอก ทารกอายุยังไม่ถึงหกเดือน ที่จริงเด็กไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของนางเตง แม่ของเด็กคือนางเล่าสาวใช้ของนางซึ่งเป็นภรรยาหน้าของใจโค นางเล่าเสียชีวิตจากการคลอดลูกชายคนนี้ ก่อนตายได้ฝากฝังลูกชายไว้กับนางเตง นางเตงดูแลเด็กอย่างเอาใจใส่ รวากับลูกในไส้ของนางเอง แต่จิตใจที่ไม่มีเมตตาให้เด็กกินเท่านั้น ส่วนนางเปี่ยนเดิมเป็นหญิงขบร้า่อง จึงมีบุคลิกว่าเรียวกว่านางเตง ขณะที่นางเตงมีความเป็นเมียและแม่ที่ดีพร้อม นางโบกพัดในมือ ฝ้าดูพวกผู้ชายเตะลูกหนัง

โจโฉเตะลูกหนังลอยหายไป จึงเดินมาหาพวกนาง “ร้อนตับแตก... โธ่เอ๊ย พวกนี้ฝีมือไม่เอาไหนเลย!”

นางเตงเหลื้อมมองโจโฉ “คนเขาเตะลูกหนังไม่เป็น มาเล่นด้วยเพื่อทำให้ท่านพ่ายเบือ ยังบ่นว่าพวกเขาอีก เวลานี้ทรัพย์สินสมบัติของตระกูลเพิ่มขึ้น พอจดหมายท่านพ่อมาถึง น้องเต็กยี้ก็ทิ้งปลุกเรือนทั้งซื่อหาที่ดิน ท่านพี่ไม่รู้จักรักช่วยบ้าง พรุ่งนี้จะไปแล้วยังไม่ทำเรื่องดีบ้าง อากาศร้อนอย่างนี้ยังดึงพวกเขาออกมาทรมานด้วย ไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนสักนิด” พูดพลางตบทารกในอ้อมกอดเบาๆ “งั่งยี้ ฟังแม่นะ โตขึ้นอย่าเอาอย่างพ่อเจ้า...”

นางเปี่ยนนั่งหัวเราะอยู่ข้างๆ “พี่สาว เขาจะไปแล้ว พี่สาวก็ยอมเขาเถอะ”

โจโฉดึงชายเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อ นางเตงเห็นเช่นนั้นจึงพูดว่า “เขาไม่รู้จักรักห่วงคนอื่น เป็นพ่อคนแล้ว ทำอะไรไม่เข้าท่าเลย เสื้อมิไ่ว้เช็ดเหงื่อหรือไง ท่านพี่ไม่ได้ซักเองไม่มีวันรู้หรอก”

โจโฉหน้ามืด “เป็นอะไรของเจ้า อยู่บ้านบ่นซ้ำบ้างก็ช่างเถอะ จะจากบ้านไปอยู่แล้วยังบ่นไม่หยุด ซ้ำก็แค่เช็ดเหงื่อเท่านั้น”

นางเตงวุ่นวายอยู่กับทารก เลิกใส่ใจโจโฉ นางเปี่ยนจึงบอกว่า “ท่านพี่ ช่างไม่รู้อะไรเสียเลย พี่สาวไม่ยอมให้ท่านจากไปต่างหาก!”

โจโฉนั่งยองๆ ลงเจียบๆ แล้วถอนหายใจ ส่องเต้เล่าทองฟิงยูแหงษ์ของชั้นที่ของฮู ถอดซังฮองเฮาออก แต่งตั้งพระสนมโฮเป็นฮองเฮาแทน ตระกูลซังถูกกล่าวโทษว่าคิดก่อกบฏโดยใช้คุณไสย ตระกูลโจซึ่งเกี่ยวดองกับตระกูลซังจึงพลอยเดือดร้อนไปด้วย ผู้ที่เป็นขุนนางในตระกูลถูกถอดออกจากตำแหน่งหมด เรื่องนี้ไม่ร้ายแรงนัก แต่อาจทั้งสามคือโจฉ้อ โจตั้ง และโจอินยังทยอยกันเสียชีวิต สุดท้ายโจโก๋บิดาเขาตัดสินใจบนขันทีใหญ่เทาเจียด คดีที่ถูกปรักปรำจึงยุติลง

ส่วนการที่ราชสำนักเรียกตัวโจโฉไปรับตำแหน่งอื่นกลางเพราะเขา เชี่ยวชาญ ‘คัมภีร์ชื่อจริง’ รอบรู้เรื่องราวโบราณนั้นได้รับความช่วยเหลือ อย่างมากจากก๊วยเหี่ยน บัดนี้เขาเองเป็นพ่อคนแล้ว แต่ความก้าวหน้า ในเส้นทางขุนนางยังคงริบหรี่

นางเตงไฉ่ยิ่นสามีถอนหายใจจึงงงหน้าขึ้นพูดว่า “เดี๋ยวนี้ไม่ เหมือนเมื่อก่อนแล้ว เมื่อก่อนตระกูลเรามีขุนนางใหญ่หลายคน เวลานี้ มีท่านพ่อเพียงคนเดียว ทั้งอิทธิพลก็ลดลง ตำแหน่งอื่นกลางเล็กๆ ของ ท่านพี่ เป็นไม่จ่ายหรอก”

“ตั้งใจศึกษาวิชาบู๊บุ๋น นำไปขายให้ราชตระกูล ขงจี้บอกกล่าว ว่า รอโอกาสเหมาะค่อยไปรับหน้าที่ อายุเท่าข้ายังงี้ก็ต้องหวังความ ก้าวหน้าจึงจะถูกต้อง” โจโฉใช้ชายเสื้อโอบกัณฑ์

“ใครว่าจะไม่ให้ท่านพี่ไปล่ะ” นางเตงถลึงตาใสโจโฉ “ข้าแค่อ ยากให้ท่านพี่ระวังตัว อย่าคอยหาเรื่องเดือดร้อนเหมือนเมื่อก่อน ตระกูลอย่างเราจะอยู่กันยังงี้ น้องสาวข้าก็ตายไปแล้ว...”

โจโฉเห็นนางร้องไห้เพราะคิดถึงนางเล่าจึงพูดปลอบ “อบรม ข้าอยู่ดีๆ ทำไมกลับทำให้ตัวเองร้องไห้”

นางเถียงว่า “พี่สาวอย่าร้องไห้ ท่านพ่อกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม แล้วไม่ใช่หรือ ท่านพี่เองก็มีความสามารถ ไม่ต้องกังวลว่าวันหน้าจะไม่ ก้าวหน้า เราอยู่บ้านรอฟังข่าวดีจากเขาเถอะ! ถ้าท่านพี่ก้าวหน้าไม่ได้ ก็ถือว่าเป็นโชคชะตา ร้อนใจไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก นิสัยท่านพี่เป็น ยังงี้ ถ้าไปอยู่ข้างนอกยังดูแลตัวเองไม่ได้ เราช้อนใจไปก็ไร้ประโยชน์ ชายชาติตรีมีปณิธานอยู่ทั่วหล้า ให้เขาไปแสวงหาเถอะ!”

โจโฉยิ้มร่า แล้วหันไปพูดกับนางเตง “นายหญิง ไฉ่ยิ่นหรือยัง น้องสาวเจ้ามีความรู้กว้างขวาง มีเมียดีอย่างนี้ ข้าที่เป็นสามีไม่ต้อง กลัวว่าจะไม่มีคนคอยพูดเตือน”

“อย่าพูดเหลวไหล” ทั้งสองนางต่างเลิกคิ้วสูง

ขณะที่พูดคุยกันใจเต็กเดินมา เขามามือเปล่า ยังหาลูกหนังไม่เจอ จึงสั่นศีรษะพลางบอกว่า “อาหมาน เก่งจริงนะ! นี่ไม่ใช่เตะลูกหนังแล้ว กลายเป็นเล่นซ่อนหา ข้าหาไม่เจอ เลิกเล่นเถอะ พรุ่งนี้ที่จะเดินทางแล้ว ควรพักผ่อนแต่เช้า”

ใจโง่ลุกยืน หันมามองน้องชาย “จื่อจี้ ว่ามาซิ อี้หลางอย่างข้า ควรจะทำหน้าที่ยังไง”

“ข้าไม่ได้เป็นขุนนางสักหน่อย ไม่มีเวลามายุ่งกับพี่หรอก”

“น้องพี่ เจ้าไม่เป็นขุนนาง แต่อ่านหนังสือมากกว่าพี่ เจ้าว่ามีหนังสือสำหรับขุนนางโดยเฉพาะไหม”

“หนังสือสำหรับขุนนาง...” ใจเต็กยิ้มออกแล้ว “ถ้าคุณเป็นขุนนางมีเคล็ดลึกลับๆ ย่อมไม่เผยแพร่ออกไป พี่ไปหาหนทางเองเถอะ”

“เฮ้อ...ฝ่าพระบาทเองก็ทรงพระทัยคับแคบ เรียกตัวข้าเข้าสู่ราชสำนักไกลออกอย่างนี้ ทรงให้แค่ตำแหน่งเล็กๆ อย่างอี้หลางเท่านั้น”

“ก็เพราะตระกูลใจเราชื่อเสียงไม่ดี” ใจเต็กก้มหน้าลง “ถ้าเป็นตระกูลบัณฑิตที่เชี่ยวชาญคัมภีร์ จากอี้หลางขึ้นเป็นหนึ่งในเก้าอำมาตย์ใหญ่ เร็วที่สุดก็ต้องครึ่งปี อย่าเอ่ยถึงตระกูลเราเลย อีกอย่างตอนที่พี่เป็นขุนนางเมืองหลวง ยังถูกเตะออกไป อย่างท่านพ่อ กว่าจะถึงอำมาตย์ใหญ่ ใช้เวลาถึงสิบปี อีกก้าวเดียวก็จะเป็นมหาเสนาบดีแล้ว แต่ก็ก้าวไปไม่ถึง”

ใจแห่งบุญใจโง่เป็นขันที ในอดีตเคยช่วยเหลือยี่จี้ซึ่งเป็นพระญาติตั้งฮวนเต้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทำให้มีชื่อเสียงในทางร้าย ที่จริงเรื่องนั้นก็ช่างเถอะ แต่ใจโง่บิดาของใจโง่และเป็นลูกบุญธรรมของใจแห่งไม่ศึกษาหาความรู้และไร้คุณธรรม คอยแต่ประจบประแจงพวกขันที ครั้งนั้นฟังฟังขันทีใหญ่ของฮู่ ผลสุดท้ายเกิดผิดใจกับองสวจนล้มลุกคลุกคลาน

ภายหลังได้ฟื้นขึ้นมาซึ่งเป็นเรื่องดี แต่ยังไม่อาจฟื้นคืนที่ใหญ่มากเสียทีเดียว ทำให้สองพี่น้องรู้สึกท้อใจ

ใจโศกพยับหน้าแล้วว่า “ชาติกำเนิดไม่ดี ทั้งชาติคนสนับสนุน จะทำอย่างไรดี”

ใจเด็กกลับหัวเราะ “พี่เป็นคนฉลาด เหตุผลแค่นี้ก็ยังไม่รู้ชั้นหรือ ข้าจะบอกให้” แต่เขากลับไม่พูดอะไร แล้วตะโกนไปยังป่าที่ห่างออกไป “อีลู! อีลู! มานี่หน่อย”

พออินอีลูได้ยินก็รีบออกมา วิ่งเหยาะๆ มาตรงหน้าใจโศกและน้องชาย “คุณชายใหญ่ คุณชายรอง มีอะไรจะสั่งขอรับ”

“อากาศหนาวอย่างนี้เตะลูกหนัง มีคนบอกว่าเราสองพี่น้องไม่สูงส่ง เจ้าว่าที่เราเตะลูกหนังกัน ดีหรือไม่ดี”

อินอีลูยิ้มว่า “ทำไมจะไม่สูงส่ง คุณชายทั้งสองพอใจก็พอแล้วขอรับ! นักปราชญ์บอกว่า ‘หญิงที่ดีพร้อมทั้งกายและใจ คู่ควรกับชายที่ชอบเตะลูกหนัง’ นี้ไม่ถือว่าเป็นวิญญูชนหรือ¹ คนที่บอกว่าคุณชายทั้งสองท่านไม่สูงส่ง แสดงว่าพูดจาเหลวไหล”

“ฮ่า ฮ่า...” ทุกคนอดหัวเราะไม่ได้ “คู่ควรกับชายที่ชอบเตะลูกหนัง’ พูดได้ดีนักเชียว”

ใจเด็กเหลือบมองพี่ชาย แล้วพูดกับอินอีลู “รู้ไหมใครที่บอกว่าไม่สูงส่ง”

“นายท่านเป็นคนพูดนี่นา” อินอีลูสะดุ้งเฮือก แล้วพูดตะกุกตะกักว่า “แต่...แต่...นายท่านก็พูดถูกขอรับ จะเตะลูกหนังก็ควรทำอย่างมี

¹ คำว่า ‘好球’ (ฮ่าวฉิว-ชอบเตะลูกหนัง) เสียงพ้องกับคำว่า ‘好球’ (ฮ่าวฉิว-ควรเป็นคู่ครอง) ที่อินอีลูพูดนั้นเป็นการเล่นคำ ความจริงคำพูดนี้มาจากวรรคสำคัญในบทกวีกวางจิวในคัมภีร์ซือจิง ที่ว่า ‘หญิงที่ดีพร้อมทั้งกายและใจ เหมาะควรกับชายที่ดีมีคุณธรรม’ ไม่ใช่คู่ควรกับชายที่ชอบเตะลูกหนัง

แบบแผน ถอดเสื้อเผยอกอย่างนี้ไม่ค่อยดี แม้จะบอกว่าสูญอินทั้งสอง
เป็นคนในครอบครัวก็ตาม ก็ยังควรระวังบ้างขอรับ”

โจโฉยิ้มหยัน “หิ! งั้นถ้าเราพี่น้องบอกว่าดี ท่านพอบอกว่าไม่ดี
เจ้าคิดว่าใครพูดถูก”

“เรื่องนี้...” ฉินอีลู่คุกเข่าลงทันที “ผู้น้อยเป็นแค่ตัวอะไร ไม่
บังอาจก้าวร้าวเรื่องในครอบครัวเจ้านาย คำพูดของผู้น้อย ท่านถือ
ว่าเป็นการพยายลมก็พอ อย่าถามผู้น้อยเลยขอรับ”

โจเต็กโบกมือไล่ “ไปซะ ไปซะ!” รอจนฉินอีลู่ไปไกลแล้วโจเต็ก
จึงพูดกับโจโจว่า “พี่ เห็นหรือยัง นี่แหละหลักแห่งการเป็นขุนนาง เรื่อง
การพูดจาคล้ายตามสถานการณ์เป็นจุดเด่นของฉินอีลู่ พี่ไปรับตำแหน่ง
อื้อหลาง หากเจอปัญหาอะไรก็คอยขัดคนอื่น คนเขาจะมองว่าพี่เรื่อง
มาก ขอเพียงพี่ยอมพูดไปตามสถานการณ์ ใครจะมากวนใจพี่ ที่ผ่าน
มาพี่อวดคมมากเกินไปแล้ว”

โจโฉครุ่นคิด จากนั้นจึงสิ้นศรัทธา “ถึงจะพูดอย่างนี้ก็เถอะ เมื่อ
คนตาบอดล้มลงแต่ไม่พยุ่ง เมื่อมีอันตรายก็ไม่ช่วยปกป้อง แล้วจะมี
คนทำหน้าที่ดูแลไปไย”

“พี่ ก็ต้องดูว่าฝ่าพระบาทของค้ปัจจุบันทรงเป็นฮ่องเต้เช่นไร ถ้า
ทรงพระปรีชาเยี่ยงเหวินจิงเต้ (ฮั่นจิงตี้) พี่ยอมฝืนได้ ถ้าทรงโหดเหี้ยม
เหมือนองค้ฮู่เต้ (ฮั่นหวู่ตี้) พี่ก็ควรคล้ายตาม”

“ที่เจ้าพูดไม่มีเหตุผล ถ้าเกิดทรงชอบไม้ป่าเดียวกันอย่างอายุเต้
(ฮั่นอายุตี้) ข้ามิต้องเสนอดัวถวายการรับใช้หรือ” โจโฉพูดพลงหัน
ไปมองนางเปี่ยน นางเปี่ยนปิดปากหัวเราะ

โจเต็กถอนหายใจแล้วว่า “เรื่องนี้ทำไม่ได้ก็ช่างเถอะ...โหลวอ้อ!
โหลวอ้อ!”

“รอดैयाขอรับ คุณชายรอง” โหลวอ้อขานรับ ผ่านไปครู่หนึ่งจึง

มุดออกมาจากป่า เสื้อผ้าเต็มไปด้วยรอยเกี้ยวขาด ดูเหมือนจะขาแพลงด้วย แต่เขาหาลูกหนังพบแล้ว “คุณชายรอง เจอลูกหนังแล้ว”

ใจเด็กหันมาพูดกับพี่ชาย “เห็นหรือยัง อย่างนี้ก็ได้ ไม่พูดไม่จาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่ของตัวเอง ไม่อวดผลงาน ไม่พูดมาก คนอื่นได้ประโยชน์ก็ต้องมองเห็นความดีบ้าง! อย่างตำแหน่งอั้งกลางของพี่ เมื่อมีงานก็ก้มหน้าก้มตาทำ ไม่ต้องหวังว่าใครจะพูดอะไร ทำเช่นนี้ก็เลื่อนตำแหน่งขึ้นสูงได้”

ใจโชนี่สั่นศีรษะอีกครั้ง “นี่ก็ไม่ได้ ถึงจะบอกว่าไม่ไปเบียดเบียนใคร แต่ก็ให้ใครเบียดเบียนซ้ำไม่ได้ หากก้มหน้าก้มตาทำงาน เหมือนคนตาบอด ย่อมไม่รู้อะไรทั้งสิ้น ทำงานไม่สำเร็จถือเป็นความผิดเจ้า ทำสำเร็จก็ถูกคนอื่นแย่งความชอบไป ซ้ำไม่ทำเรื่องไร้เขลาอย่างนี้หรอก”

“พี่ใหญ่ นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ แล้วพี่จะเอาอย่างไร”

คราวนี้ใจโชนี่เป็นฝ่ายตะโกนเรียกคนบ้าง “เตงจง! เจ้าแมวซี้เมาเที่ยงแท้ๆ กินเหล้าทำไม เตะลูกหนังเถอะ”

เตงจงไม่หันมาด้วยซ้ำ เขาเขย่าน้ำเต้าสุราในมือพลางบอก “ข้าอยากดื่มนี่นา! กงการอะไรของเจ้า”

ใจโชนี่ “จื่อจื่อ ได้ยินหรือยัง นี่แหละที่ข้าต้องการ”

ใจเด็กแปลกใจ ครุ่นหนึ่งจึงสั่นศีรษะ “นี่ไม่ใช่หลักการแห่งการเป็นขุนนาง...เรากลับบ้านกันเถอะ”

“เดี๋ยวก่อน!” ใจโชนี่บิบลูกหนังที่ไหลว่อืเพิ่งหาเจอ แล้วเตะเต็มแรง ลูกหนังปลิวไปไกล ตกกลงไปในป่าอีกครั้ง จากนั้นใจโชนี่จึงตะโกนบอก “ไปกัน! กลับบ้านกันเถอะ ฉินอ้อลู่! ไปหาลูกหนัง หาไม่เจอห้ามกลับบ้าน!”

เพราะมีผู้หญิงมาด้วย ครอบครัวยิ่งจี้จ้อรถม้าสองคัน พุดคุยหัวเราะกันจนกลับถึงบ้านไร่สกุลใจ บัดนี้บ้านสกุลใจไม่เหมือนเดิม

แล้ว โจโก้มีบทเรียนที่ล้มลุกคลุกคลาน จึงมอบเงินก้อนใหญ่ให้ลูกชายคนเล็กใจเต็ก ให้เขากู้บ้านซื้อที่ดินและสะสมทรัพย์สิน เตรียมไว้ยามจำเป็น ใจเต็กจึงกลายเป็นเจ้าที่ดินของที่นี่ สร้างกำแพงและล้อมรั้วบ้านไว้ ยังมีหลายเรื่องที่ทำไม่เสร็จ ใจโจไม่ชอบงานประเภทนี้ พอลงจากรถก็เข้าไปในบริเวณบ้านของตน เห็นเปี่ยนปิ้งผู้เป็นน้องเมียกำลังเป่าขลุ่ยให้สาวใช้หวนยี่ฟิง จึงพูดแทรกขึ้นว่า “เจ้าหนู เอาอีกแล้ว เรือนด้านนอกมีงานเต็มไปหมด พี่รองเจ้ายุ่งแทบตาย ไม่รู้จักไปช่วยบ้าง” เปี่ยนปิ้งเคयर่อนเร่เล่นดนตรีเลี้ยงชีวิตเหมือนนางเปี่ยนพีสาวหวนยี่ได้ยินเสียงใจโจก็รีบหลบไป เปี่ยนปิ้งเก็บขลุ่ยแล้วบอกว่า “เข้ามาหาพี่เขยหรือก มีเรื่องจะคุยด้วย”

“เจ้าจะมีเรื่องอะไรคุย”

“สองวันก่อนข้าเอาจองไปให้แฮหัวหวนรัง (แฮหัวตุน) ที่เขตได้ยินจากเขาว่าขันทีใหญ่เทาเจียดตายแล้ว”

“หือ มีเรื่องตืออย่างนี้ด้วยหรือ” ใจโจยิ้ม พอเทาเจียดตาย ตระกูลเขาก็จะไม่มี ความผูกพันกับพวกขันทีอีกแล้ว วันหน้าจะมีชื่อเสียงดีขึ้นได้

“ตายแล้วจริงๆ ฝ่าพระบาทยังทรงแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพเซอจี้ ย้อนหลังให้ด้วย”

“อะไรนะ ยศแม่ทัพเซอจี้ก็ตั้งให้ขันทีได้หรือ!” ใจโจไม่พอใจ “เทาเจียดมีความชอบอะไร สมคบกับบองฮู เป็นภัยต่อบ้านเมือง ทำร้ายราษฎร ขุนนางกังฉินอย่างนี้ยังได้ยศแม่ทัพเซอจี้ ต่อให้เสียงเป็นเสียงตายที่ชายแดนก็ยังไม่ได้รับยศสูงเช่นนี้!”

“พี่เขยอย่าโมโห บ้านเมืองเวลานี้ มีเรื่องให้โมโหไม่รู้จักจบสิ้น! พี่เขย พຽนี้ว่าง ข้าจะส่งท่านไปเมืองหลวง”

“ไม่ต้อง!” ใจโจตะคอก

“พี่เขย ครั้งนี้พี่พาครอบครัวไปด้วยไหม”

“ไม่”

“ไม่พาไปด้วยจริงหรือ”

“ถามซ้ำซากอยู่ได้ บอกว่าไม่พาไปก็ไม่พาไป” พอใจโฉพูดจบ เบี่ยนปิงก็ตั้งใจจนออกนอกหน้า ตบมือพลางเดินผละไป

ขณะที่ใจโฉกำลังแปลกใจ ก็เห็นนางเตงเดินมา “เขากลัวว่าท่านพี่จะพาหวนยี่ไปด้วย คนเขามีคนให้คอยคิดถึง มีแต่ท่านพี่นี่แหละที่ไม่รู้จักคิดถึงใคร”

“สูหยิน” ใจโฉยิ้ม “คืนนี้เข้าไปห้องเจ้า พอเข้าไปแล้วไม่ได้ยินเจ้าคอยอบรม คงรู้สึกแปลกๆ!”

“ไปให้พ้นเลย!” นางเตงยังคงยิ้มรำ หันหลังแล้วจะเดินไป ใจโฉคว้ามือนางไว้ “เมียจ๋า! บ้านนี้ฝากให้เจ้าคอยดูแลนะ”

นางเตงถอนหายใจยาว “ไปเถอะ! ต่อให้มีैयाวแค่ไหนก็รังใจเจ้าไว้ไม่อยู่หรอก!”

เช้าวันต่อมาใจโฉพร้อมผู้ติดตามคือฉินอีหลูและโหลวอ้อออกจากอำเภอเฉียวเสี้ยนเดินทางไปลกเอียง ช่วงที่ครอบครัวเกิดปัญหา เขาเดินทางไปๆ มาๆ จนเคยชิน ทั้งสามไม่นั่งรถม้า ซี่ม้าควบไปราวกับลูกเกาทัณฑ์ เดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ใช้เวลาเพียงสองวันก็ถึงลกเอียง

ใจโฉจากเมืองหลวงไปปีเศษแล้ว ผู้คนตามถนนยังคงคึกคัก แต่เวลานี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว ตนเองมาอย่างสะอาดบริสุทธิ์ ได้ตำแหน่งด้วยการอาศัยความรู้ในคัมภีร์โบราณ ทางบ้านก็ไม่เกี้ยวโยงกับชั้นนี้แล้ว จึงวางตัวได้ตามสบาย เขาขี่ม้าตรงไปยังจวนสกุลใจในตรอกหย่งผู้ทางตะวันออกของเมือง มองมาแต่ไกลเห็นรถม้าสองคันจอดอยู่หน้าประตูบ้าน คนในบ้านเห็นคุณชายใหญ่กลับมาก็รีบเปิดทางให้เข้าไป

ข้างใน โหลวอี้กับฉินอี้ผู้จัดแจงข้าวของ โจโฉไปพบบิดาที่ห้องหนังสือ โจโก้มีเรื่องลับมากมายในแควดวงขุนนาง จะต้อนรับแขกในห้องหนังสือ แทบไม่เคยใช้ห้องรับแขกเลย

โจโฉเพิ่งมาถึงหน้าประตูห้องหนังสือ ฐู่ๆ ก็ได้ยินเสียงบิดาพูดว่า “พอท่านผู้เฒ่าเทาเจียดเสียชีวิต วันหน้าคงต้องฝากความหวังไว้กับ ได้เท่าเดียวและได้เท่าเดียว¹ท่านสองผู้เฒ่าแล้ว”

โจโฉแปลกใจ ชะโงกหน้าเข้าไปพลางร้องบอก “ท่านพ่อ ข้า กลับมาแล้ว!”

“อ้อ! รีบเข้ามา รีบเข้ามา” โจโก้รีบเรียกให้ลูกชายเข้าไปในห้อง “ข้าขอแนะนำต่อทั้งสองท่าน นี่คือลูกสุนัขข้าโจโฉ โจ้เบ้งเต็ก” โจโฉเข้ามาค้อมคารวะ พอเงยหน้าขึ้นจึงพบว่าในห้องมีขุนนางสองคน นั่งอยู่ ล้วนอายุกว่าสี่สิบ ท่วงท่าสง่างาม สวมชุดลำลอง แต่ดูแปลกพิกล

“พ่อพัยค์สมัย่อมไม่มีลูกเป็นสุนัขหรือ!”

พอโจโฉได้ยินพวกเขาพูด เสียงนั้นเล็กแหลม... ชั้นที่อีกแล้ว! ไม่มีหมวดเครา!

โจโก้ยิ้มรำพลางพูดแนะนำ “สองท่านนี่คือได้เท่าเดียวกับได้เท่าเดียว เป็นคนใกล้ชิดฝ่าพระบาท เจ้าคงจะรู้จัก”

โจโฉยอมเคยได้ยินชื่อสองชั้นที่เดียวเหยียงและเดียวต่ง ครั้งนั้น ในกรณีฝ่ายต่อต้านชั้นที่ สองคนนี้มีบทบาทไม่มาก แม้ว่าทั้งคู่จะไม่เหลืออำนาจอย่างสองชั้นที่เฒ่าองฮูและเทาเจียด แต่ก็ไม่ใช่คนดี

¹ ในที่นี้หมายถึงเดียวเหยียง (จางรั้ง) กับเดียวต่ง (จ้าวจง) ที่จริงสองคนนี้นั้นละแซ่กันคือแซ่จาง (张) กับแซ่เจ้า (赵) แต่ในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ออกเสียงเป็นเดียวทั้งสองแซ่

เตียวต้งยิ้มแล้วว่า “คุณชายใจก็คือเสี้ยนเว่ยแห่งลกเอียงที่
ครั้งนั้นสังหารเกียนกู่ละสิ”

“ผู้น้อยเองขอรับ” ใจโง่พูดอย่างมีมารยาทเสมอ

“ได้ข่าวว่าได้รับตำแหน่งอัครเสนาใหม่” เตียวต้งคล้ายจะยิ้ม
แต่ก็ไม่เชิง

“ขอรับ”

“ผู้เฒ่าเกี่ยวเหี่ยนส่งคนแก่งให้ชาติไม่น้อย อย่างเงินเวิน เป่าสิ้น
ยังเจ้าด้วยใจเบ้งเต็ก! ล้วนเป็นคนที่เกี่ยวข้องสนับสนุน...” เตียวต้ง
พูดถึงตรงนี้ก็หันไปมองเตียวเหียงอย่างมีความนัย เตียวเหียงพยัก
หน้าอย่างเข้าใจ

ใจโง่รู้แก่ใจดี แม้เกี่ยวเหี่ยนจะลาออกจากการเป็นขุนนางแล้ว
แต่ครั้งนั้นเป็นปฏิปักษ์กับพวกขันที ลูกชายเพิ่งมาถึงก็ถูกคนพวกนี้
เฟ่งเล็งแล้ว เขาจึงรีบยิ้มแล้วบอกว่า “โถ! พี่ท่านพูดสิ ใครสนับสนุน
ก็ตาม ล้วนเป็นคนของราชสำนักไซ่หรือไม่ ในเมื่อทำงานรับใช้ฝ่าพระบาท
ย่อมต้องฝากให้ทั้งสองท่านช่วยดูแลด้วย”

“มิกล้า มิกล้า!” เตียวเหียงผายมือออกเป็นการถ่อมตน

ใจโง่หันไป ไม่รู้หยาบกลองสวดยหรูขนาดเล็กลองสองใบมาจากไหน
ยื่นให้เตียวเหียงและเตียวต้ง พลางบอกว่า “ของเล็กน้อย ไม่มีราคา
ค่างวดอะไร สองท่านเอาไว้เล่นเถอะ!”

ทั้งสองเปิดดู ปรากฏว่าเป็นวัวทองคำคู่หนึ่ง ดวงตาทำจาก
ไข่มุก เขาทำจากโมรา ถือไว้ในมือรู้สึกถ่วง เตียวเหียงยิ้มร่าทันที
“จะเหมาะหรือ”

ใจโง่เห็นแล้วรู้สึกไม่พอใจ นึกในใจว่า “ไม่เหมาะก็คืนซะ ทำไม
ถึงกอดไว้”

เตียวต้งยิ้มหน้าบาน “เราขอมพูดถึงคุณชายในแง่ดีต่อฝ่า

พระบาท แต่ว่า...” เขาชมวดคิ้ว “เกียนลิดไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว เวลาที่เขาบัญชาทหารราชวงศ์ของครักษ์ของฝ่าพระบาท ระดมคนกลุ่มหนึ่งในอุทยานตะวันตก เรียกว่าทหารม้าอุทยานตะวันตก เราสองคนไม่กล้าผิดใจเขาหรอก”

เตียวเหยียงกลับบอกว่า “คนอย่างเกียนลิดไม่มีสมอง รู้จักแต่ทำงาน เรื่องอื่นไม่เคยยุ่งเกี่ยว ไม่เคยถาม เขาไม่ขวางเรื่องนอกราชสำนักหรอก”

“เฮ้อ! วันนี้จะรู้เรื่องพຸ່งนี้ได้หรือ” เตียวตั้งชำเลื่องมองเตียวเหยียง “ข้าไม่ได้ไครมกับเจ้าหรอก...ได้เท่าใจ คุณชายใจ สายแล้ว เราสองคนต้องลาละ ตอนค่ำได้ทำผ่านหลังเป็นเจ้าภาพ เชิญเราสองคนไปงานเลี้ยง”

“ฮ่า ฮ่า...” โจโกหัวเราะ “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ไม่รังสองท่านไว้แล้ว เชิญ...” พุดจบก็ลุกเดินออกไปส่ง ส่วนโจโจนั่งอยู่ในห้อง เลิกสนใจพวกเขา โจโกส่งสองขันที่ไปแล้ว เดินยิ้มระรื่นกลับมา “นี่แหละคนรุ่นใหม่เทียบคนรุ่นก่อนไม่ได้! ครั้งนั้นบุ้เจ้ารับของกำนัลเป็นคันรถๆ องสูรับของกำนัลเป็นหีบๆ พอถึงพวกเขาแค่กล่องเล็กๆ ก็รับมือได้แล้ว คิดดูสิ สำหรับบ้านเรา เขาของแค่นี้ให้พวกเขา ก็แค่ขนเส้นเดียวจริงไหม”

โจโจรู้สึกไม่พอใจ ลำบากแทบแยกว่าจะพ้นจากเทาเจียด ยังมาเกาะติดเตียวตั้งกับเตียวเหยียง เมื่อไรบิดาจะเลิกประจบประแจงพวกขันที่เสียที่ แม้เขาจะคิดเช่นนั้น ก็ยังค้อมคารวะบิดาอย่างนอบน้อม พलगพุดเบาๆ ว่า “ลูกกราบคารวะท่านพ่อ สุขภาพท่านพ่อเป็นอย่างไรบ้าง”

“ดี ดี” ถึงตอนนี้โจโกจึงมีเวลามองสำรวจลูกชาย ดูผอมกว่าสองปีที่แล้ว ท่าที่หัวรั้นที่เคยเป็น ดูไม่ชัดเจนนักแล้ว ไม่ใช่เด็กหนุ่มที่

มองออกทันทีว่าคิดอะไรอยู่อีกต่อไป แต่การฝึกฝนที่ผ่านมามีเติมไปด้วย ความทุกข์และความบีบคั้น ทั้งตระกูลผ่านมรสุมครั้งใหญ่มาแล้ว ขณะที่ครุ่นคิดใจก็รู้สึกทุกขใจ แต่พยายามข่มใจให้สงบ เพียงแต่พิมพ์ว่า “เวลานี้เจ้าเป็นอัครเสนาบดีอย่างสมภาคภูมิแล้ว ค่อยๆ ฝึกฝนไปเถอะ เดินทางมาไกล ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วพักผ่อนเถอะ” ความผูกพันระหว่างพ่อลูกถูกเก็บงำไว้ตลอดไป

ค่อยๆ ฝึกฝน...วิธีคิดของใจโง่กับบิดายังคงห่างไกลกันเช่นเดิม เขาพูดซ้ำๆ ว่า “ครั้งนี้ลูกได้รับการเรียกตัวมาตามพระบัญชา ควรจะถวายคำแนะนำขึ้นไปหรือไม่”

ใจโง่ยิ้มเจื่อนๆ แล้วว่า “เจ้าเก่งนักหรือ รู้จักเอาใจคนแล้วหรือไง แต่ขอบอกให้รู้ เวลานี้เจ้าไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น รออยู่อย่างสงบใจ รอให้พ้นปี”

ใจโง่แปลกใจ “นี่ไม่เหมือนคำพูดของท่านพ่อสักนิด ไม่ว่าเรื่องอะไรท่านพ่อจะมองไปข้างหน้าไม่ใช่หรือ ไม่อยากให้คุณเลื่อนตำแหน่งเร็วๆ หรือ”

“เลื่อนตำแหน่งเร็วขึ้นหรือ” ใจโง่แบ่ปาก “ข้ามีวิธีให้เลื่อนตำแหน่งเร็ว ภายในหนึ่งเดือนให้เจ้าเป็นสื่อจง¹”

ต้องจ่ายเงินซื้อตำแหน่งแน่ๆ...ใจโง่สั่นศีรษะ

“ในเมื่อจะซื้อตำแหน่งก็กลัวเสียชื่อ งั้นเจ้าก็สงบใจทำงานไปเถอะ” ใจโง่ถอนหายใจ “แม้จะบอกว่าตำแหน่งเจ้าโดดเด่น เป็นทางผ่านในเส้นทางการเป็นขุนนาง...แต่เจ้ามาในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะ เวลานี้อุทยานตะวันตกสร้างเสร็จแล้ว ฝ่าพระบาทไม่ได้เสด็จกลับวัง เจ้าไม่

¹ สื่อจง (侍中) คือตำแหน่งมหาดเล็กที่คอยรับพระบัญชาจากฮ่องเต้โดยตรง มีอำนาจมาก

พบพระองค์แล้วจะเสนอความเห็นอะไร”

“ฝ่าพระบาทไม่กลับวังนั้นหรือ” โจโฉขมวดคิ้ว

“ก่อนหน้าี่หลายวันพระสนมของมีพระประสูติกาล พระองค์เสด็จกลับมาครั้งหนึ่ง” โจโก้กระซิบข้างหูลูกชาย “ไฮของเฮาไม่ทรงเป็นที่โปรดปรานแล้ว พระนางของพระสนมชั้นหม่อมเหรินมีพระราชโอรสน้อย วันหน้าจะสูงศักดิ์สุดประมาณ นี่เป็นเรื่องใหญ่มาก!”

โจโฉก้มหน้า เขาไม่ชอบฟังข่าวลือในวังประเภทนี้ แต่พอลูกมีความคิดต่างกันนานแล้ว เขาเองก็เป็นพ่อคนแล้ว จึงไม่ได้แย้งตรงๆ เหมือนที่ผ่านมา เพียงประสานมือคารวะพลางบอกว่า “เราอย่าวิจารณ์เรื่องส่วนพระองค์ในราชตระกูลดีกว่า... ลูกจะไปเอาของที่เอามาจากบ้าน รวมทั้งขนมที่ลูกสะใภ้พ่อทำมาให้” พูดจบก็ผละออกไป

โจโก้รู้ว่าลูกชายไม่ชอบฟังเรื่องเหล่านี้ ได้แต่มองตามหลังโจโฉแล้วยิ้มเจื่อนๆ “เด็กโง่ ยังต้องฝึกฝนอีกมาก! รู้จักแต่เรื่องนอกราชสำนักเรื่องภายในวังบางครั้งให้ทำให้ชาติรุ่งเรืองหรือล่มสลายได้!”

พระราชโอรสชะตาอาภัพ

เวลาผ่านไปครึ่งปีอย่างฉับไว รัชศกกวงเหอปีที่สี่ (ค.ศ. 181) เดือนหก ดวงตะวันร้อนแรงราวกับคบไฟเผาเผาผืนแผ่นดิน ยามบ่ายในโลกเอียงสงบเงียบยิ่งนัก

ปกติเขตเมืองหลวงควรมีการเฝ้าระวังเข้มงวดเป็นพิเศษ แต่ยามที่อากาศร้อนระอุเช่นนี้ แม้แต่ทหารรักษาประตูเมืองซึ่งผ่านการฝึกฝนอย่างเคร่งครัดก็ยังไม่ไหว ภายใต้อากาศร้อนจนลมหายใจติดขัดโดยสิ้นเชิง เกราะบนตัวถูกแดดเผาจนร้อนผ่าว ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป

ยอมเป็นลมแดดแน่ จึงต้องดื่มน้ำเย็นคลายร้อน เอาหลังพิงช่องประตู
อาศัยร่มเงาอันน้อยนิดของกำแพงเมืองหลบร้อน ถึงจะอย่างนี้ก็ตาม
ไอร้อนที่แผ่ขึ้นมาจากฝาเท้าก็ยิ่งร้อนระอุจนแทบทนไม่ไหว ภาพที่เห็น
ตรงหน้าดูมัวชัว

ขณะที่ทหารยามรักษาประตูเมืองกำลังรู้สึกสะลึมสะลือ ทันใดนั้น
ก็ได้ยินเสียงเกือกม้าดังมาแต่ไกล ม้าขาวตัวหนึ่งหือตะบันมาจากทาง
ตะวันออกในทิศของวังหลวง บนหลังม้าเป็นชายร่างสูงใหญ่ สีหน้า
หวาดวิตก สวมเครื่องแบบสีดำ ใส่หมวกประดับดุ่มหยก ที่สะกดดา
ที่สุดคือคนผู้นี้ไม่มีหนวดเครา ที่เอวคาดดาบซุบทองคำสีเหลือง ดู
แวววาวท่ามกลางแสงแดด ราชสำนักมีระเบียบว่ามีเพียงชั้นที่เท่านั้น
ที่ใช้ดาบสีเหลืองแบบนี้

ชั้นที่ผู้นี้กำลังเสี่ยงตาย ชั่วพริบตาที่ควบม้ามาถึงหน้าประตู
เมือง เมืองลกเอียงมีประตูเมืองสิบเอ็ดแห่ง ย่อมไม่อาจปล่อยให้ใคร
ขี่ม้าผ่านไป ต่อให้เป็นขุนนางที่ตำแหน่งใหญ่กว่านี้ ถ้าไม่มีพระบัญชา
ติดตัวก็จำต้องลงจากหลังม้า แต่ชั้นที่ผู้นี้สีหน้าร้อนใจ เหงื่อโซมกาย
ขี่ม้ามาถึงประตูเมืองก็ยังพาดแล้แรงม้า ไม่มีทำที่ว่าจะหยุด ทหารยาม
คนหนึ่งซุกอกขึ้นเตรียมจะเข้าขวาง คาดไม่ถึงว่าทหารที่อยู่ข้างๆ จะ
ดึงเขาหลบออก “อย่าขวาง! เราไม่อาจผิดใจกับคนผู้นี้!”

ขณะที่กำลังพูดกันชั้นที่ผู้นั้นควบม้าเข้ามาถึงช่องประตูแล้ว เขา
ซุกายตำแหน่งออกมาให้พวกทหารยามเห็นอย่างฉับไว พลางร้องบอก
ว่า “ข้าเป็นมหาดเล็กใกล้ชิดฝ่าพระบาท จะไปอุทยานตะวันตกเพื่อ
เข้าเฝ้าถวายรายงาน พวกเจ้ารีบหลีกทาง!” พวกทหารยังไม่ทันมอง
เห็นชัดเจน เขาก็ชนทหารยามสองนายล้มลง แล้วควบม้าทะยานออก
ไปจากประตูหยางยง มุ่งไปทางทิศตะวันตก

“เวรเอ๊ย ใครกันนี่! ชั้นที่ همینเน่าจะเก่งแค่นี้เชียว” ทหารที่

ถูกชนลี้มลงตะเกียบตะกายลุกขึ้นพลางสบถ

“หุบปาก อย่าหาเรื่องเดือดร้อนให้ข้า” หัวหมุดถึงตาใส่ “พวกเจ้าคงไม่รู้จักเขา นั่นแหละเกียนลิด ชั้นที่ราชของครักษ์ของฝ่าพระบาทเป็นคนโปรดขนานแท้ ชั้นมีเรื่องกับเขา พุดอะไรไม่เข้าหู เขาขุดสุสานเจ้าแปดชั่วคนเชียว”

ทหารผู้นั้นตกใจจนแลบลิ้นออกมา ปิดฝุ่นตามตัวออก ไม่กล้าพุดอะไรอีก

นับจากของฐชั้นที่ที่ครองอำนาจถูกโค่นลง ปีกัดมาเทาเจียดป่วยตาย สองชั้นที่ใหญ่ที่วางอำนาจบาตรใหญ่ก้าวถวายราชกิจได้ถอยออกไปจากเวทีประวัติศาสตร์ตลอดกาลแล้ว แต่เพราะช่องเต้เล่าหอง ลุ่มหลงกับการเสพสุขละเลยราชกิจ ชั้นที่คนอื่นๆ จึงทยอยกันรุ่งขึ้น มีเตียวเหยียงและเตียวตังเป็นหัวใจ แม้สองคนนี้จะไม่บ้าอำนาจเท่าของฐ ไม่เจ้าเล่ห์เท่าเทาเจียด แต่ก็เป็นผู้เลี้ยงดูช่องเต้จนเจริญวัยถือตัวว่าเป็นที่โปรดปราน ใครก็ตามที่เป็นที่โปรดปรานไม่ว่าในหรือนอกราชสำนักยังต้องเกรงใจสองชั้นที่นี้

ยกเว้นเกียนลิด คนผู้นี้ร่างกายสูงใหญ่ ท่าทางน่าเกรงขาม ได้รับความไว้วางพระทัยอย่างสูงจากช่องเต้เล่าหอง ได้รับความมอบหน้าที่ให้ควบคุมราชของครักษ์ป้องกันวังหลวง กระทั่งมีอำนาจสั่งเคลื่อนกำลังของหัวหน้ากองทหารรักษาวังและทหารราชของครักษ์เจ็ดสำนัก นับว่า ในหมู่ชั้นที่ไม่มีใครเคยมีอำนาจเช่นนี้มาก่อนทั้งในสมัยอันตะวันตกและตะวันออก แม้เกียนลิดจะกุมอำนาจทางการทหาร แต่ไม่ใช่คนต่ำช้า ยกเว้นครั้งนั้นเขามีอาที่มีความประพฤติเลวร้ายและถูกใจโฉสังหารด้วยไม้พลอง เกียนลิดผู้นี้ไม่มีพฤติกรรมละโมภร์ดิบดิบ จึงเป็นเสมือนสุนัขเฝ้าบ้านของเล่าหอง คติประจำใจของเขาคือการทำตามคำสั่ง ปฏิบัติตามพระบัญชาของฝ่าพระบาททุกประการ ส่วน

พระบัญชานั้นจะถูกหรือผิด เขาไม่เคยไตร่ตรอง และด้วยแรงกระตุ้นของความเชื่อเช่นนี้เขาจึงสามารถรักษาความปลอดภัยของวังหลวงได้อย่างเข้มงวดไร้ช่องโหว่

การที่ย่องเต๋เล่าหองทรงทำเช่นนี้เพราะทรงนึกเสมอว่าวังหลวงไม่ปลอดภัย ครั้นที่ยังทรงพระเยาว์ทรงมีประสบการณ์ที่อยากจะลืมเลือน ตอนที่พระชนมายุสิบสองพรรษา การต่อสู้ระหว่างองสุกับเตาบู ก่อให้เกิดเหตุพลิกผันทางการเมือง ไท่ฟูเงินผ่านสามารถนำนักศึกษาไท่เสวแปดสิบกว่าคนบุกเข้าวังมาอย่างง่ายดาย ต่อมายังมีคนลอบเข้าวังมาสลักตัวอักษรบนหอคอยโดยที่ไม่มีใครรู้ ในเมื่อคนเหล่านี้เข้าออกได้ตามใจชอบ จึงจำเป็นต้องมีมาตรการป้องกันการลอบปลงพระชนม์ จึงทรงเลือกใช้เทียนสิดเพื่อทำงานนี้ เพราะเขาเป็นชนที่ที่จงรักภักดีที่สุด

แต่หลังจากแก้ปัญหาความปลอดภัยของวังหลวงได้แล้ว เล่าหองกลับไม่ประทับใจในวัง เหตุผลนั้นง่ายมาก นับจากที่อุทยานตะวันตกซึ่งทรงไฝฝั่นไว้สร้างเสร็จ จึงทรงใช้ข้ออ้างการหลบร้อน เสด็จเข้ามาเสพสุขที่นี่ แล้วไม่คิดจะเสด็จออกไปอีก

อุทยานตะวันตกเป็นอุทยานหลวงที่ใหญ่โตมโหฬารและวิจิตรงดงามที่สุดนับจากมีราชวงศ์ฮั่นตะวันตกและฮั่นตะวันออกเป็นต้นมา มีขนาดใหญ่กว่าอุทยานหงเต๋อและอุทยานหลิงคุนหลายเท่า ออกแบบโดยอิงกับแดนสวรรค์ชั้นฟ้าตามตำนาน ควบคุมการก่อสร้างโดยชั้นที่เล่าหองวางพระทัย ต้องระดมช่างฝีมือจากทั่วแผ่นดิน กินเวลาสองปีครึ่ง สูญเสียเงินทองมหาศาลรวมทั้งเกณฑ์แรงงานชาวบ้านจากรอบเมืองหลวงจึงสร้างเสร็จ

เล่าหองทรงทำทุกวิถีเพื่อการสร้างอุทยานแห่งนี้ มีการรวบรวมเงินทองอย่างเปิดเผยด้วยการเพิ่มภาษี ขอมลະทั้งการบูรณะแนวป้องกัน

ตามชายแดน รัชทรัพย์สินของช่งเฟิง อองฮู และตัวนุ่ง กระทั่งมีการระดมเงินด้วยการขายตำแหน่งขุนนางโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ในอุทยานแห่งนี้มีการสร้างเขตล่าสัตว์ผืนใหญ่ มีเรือนให้สาวชาววังอาศัยถึงพันห้อง มีการขุดคลองชักน้ำมาเพื่อสร้างสระบัวขนาดใหญ่ มีการใช้หินมีค่าก่อเป็นเกาะเทียมสามแห่ง คือเกาะเม็งไหล เกาะฟางจิ้ง และเกาะอิงโจว มีคลองหลิวเซียงที่มีน้ำขุ่นมัวด้วยแป้งรำและเครื่องหอม จนเป็นสีแดง เพื่อให้เล่าหองทรงสำราญกับการสงรับน้ำ ทิวทั้งอุทยานเปี่ยมด้วยบรรยากาศของความฟุ้งเพื่อสุรุ่ยสุร่าย...

ที่เกินเลยที่สุดก็คือการที่เล่าหองให้สร้างศาลาวานจินซึ่งมีความหมายว่าทองคำหมื่นตำลึงขึ้นภายในอุทยาน เพื่อใช้เป็นสถานที่ขายตำแหน่งขุนนางและบรรดาศักดิ์โดยเฉพาะ จัดให้ชั้นที่คณสนธิทำหน้าที่จดบันทึกการขายตำแหน่ง มีการตั้งราคาที่เหมาะสมอนยุติธรรมต่อทุกคน ช่วงเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่นี้ ถึงกับให้ขุนนางระดับเจ้ากรมย้ายมาอยู่ที่ตำหนักข้างติดกับศาลาวานจิน เพื่อความสะดวกหากพระองค์ ‘ทรงฉุกคิดอะไรแปลกใหม่’ ขึ้น จะได้มีพระบัญชาได้ทันที

วันนี้ก็เหมือนเช่นเคยเล่าหองทรงบรรทมเอนอย่างเกียจคร้านอยู่ในศาลาวานจินที่วิจิตรงดงาม นางกำนัลคอยถวายงานพัด ยกเตากำยานมาตั้ง จัดวางผลไม้ตามฤดูที่ผ่านการแช่น้ำแข็ง ชั้นที่ทั้งเดียวเหยียง เดียวตั่ง และตัวนุ่งย่นยืมร่าอรับใช้อยู่ข้างพระวรกาย แต่เจ้หูตำแหน่งสื่อจงซึ่งนั่งใจหวาดหวั่นอยู่ตรงข้ามพระองค์ กำลังเดินหมากกับเล่าหอง กลับเครียดหนัก ฝ่าพระบาททรงเรียกให้เขาเดินหมากล้อมกับพระองค์ เขาไม่อาจขัดพระบัญชา แต่ฝีมือเดินหมากล้อมของเขาเหนือกว่าสองเต็นับหมื่นเท่า ถ้าเกิดเขาแพ้เท่ากับเป็นการเสแสร้งและประจบสอพลอเกินไป แต่ถ้าชนะก็ไม่ควรชนะอย่างง่ายดายนัก จะทำให้กริ้ว เขากำลังทุกขี้ใจอยู่กับการคิดหาวิธีที่จะชนะโดยเหนือกว่า

เพียงเบี้ยตัวเดียว

ในเวลาเดียวกันเหลียงหูผู้มีตำแหน่งเจ้ากรมซึ่งเป็นพี่ชายของ เล่าหองที่สุดกำลัง่วนอยู่กับงานอักษรศิลป์ ขณะที่เจียงหล่านซึ่งเป็น ช่างวาดก็กำลังแสดงฝีมืออันล้ำเลิศของตน นอกจากนี้ยังมีเหรินจือ ตำแหน่งสื่อจ่งกำลังติดพันสร้างความรื่นรมย์

ทั้งเจี้ยหู่ เหลียงหู เจียงหล่าน และเหรินจือล้วนเป็นขุนนางระดับ สูงชั้นเจ้ากรมและสื่อจ่ง แต่กลับมีตำแหน่งสูงโดยไม่ได้อาศัยวิชาความรู้ และผลงานทางราชการ พวกเขาเป็นคนจากสำนักหงตู่ คนเหล่านี้ มีตำแหน่งเป็นราชบัณฑิตที่นายกอง แต่ความจริงอาศัยฝีมือด้าน ศิลปะเฉพาะด้าน ทำหน้าที่คอยถวายเป็นบันเทิงแก่ฮ่องเต้

มีการติดพัน เดินหมากล้อม เขียนตัวอักษร และการวาดรูปซึ่งเป็นศิลปะชั้นสูงที่แขนงดำเนินไปพร้อมกัน เล่าหองทรงสำราญพระทัย ยิ่งนัก พระองค์สลดถึงความทุกข์ยากของพลกนิกร ปัญหาใหญ่ด้านการปกครองและการทหารไปไกลสุดขอบฟ้าแล้ว ที่พระองค์ทรงพระเกษมสำราญไม่ใช่เพียงเพราะการใช้ชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อ ยังเพราะไม่นานมานี้พระนางเองซึ่งเป็นพระสนมที่ทรงรักใคร่โปรดปรานที่สุดได้ให้ กำเนิดพระราชโอรสให้พระองค์ บัดนี้นอกจากการเสพสุขอย่างเต็มที่แล้ว มีแต่แม่ลูกคู่นี้เพียงสองคนที่พระองค์จะทรงห่วงใย

ทันใดนั้นเกิดเสียงอีกทีก็ทำลายบรรยากาศที่แสนรื่นรมย์ลง เกียนลิดวิงล้มลุกคลุกคลานเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้น” เล่าหองประทับนั่งขึ้น

อากาศร้อนจัด เกียนลิดควบม้ามาตลอดทาง จนเสื้อผ้าเปียกโชกไปด้วยเหงื่อราวกับเพิ่งถูกดึงขึ้นมาจากน้ำ เขาหายใจหอบ รู้สึกร้อนหัว แต่ยังไม่พยายามหมอบกราบลงกับพื้น “กราบทูลฝ่าพระบาท พระสนมของสิ้นพระชนม์กะทันหันพะยะค่ะ!”

เหรินจือกำลังดีดพิณอยู่ใจหายวาบ นิ้วมือกระตุก เกิดเสียง
แหลมแสบแก้วหู สายพิณขาดมึง เหลียงหูและเจียงหล่านตกใจจน
พู่กัน在手หยุดนิ่ง เบี้ยในมือเฉี่ยหู้ร่วงลงบนพื้น ทุกสายตาหันไปที่
ฮ่องเต๋

แล้วพบว่าพระโอบุชู้เล่าหองสันระริกเล็กน้อย ทรงนั่งเจียบครู่
หนึ่ง พระองค์ไม่ทรงเชื่อว่านี่คือความจริง ถ้าหากกล่าวว่ามีสตรีนาง
หนึ่งสามารถทำให้ผู้เป็นราชันหลงรักนางอย่างสุดจิตสุดใจจนลืม
พระองค์ พระสนมเองก็คือสตรีที่ว่า นับจากครั้งแรกที่เล่าหองทอด
พระเนตรเห็นนาง ก็ทรงตกหลุมรักทันที ความปรารถนาที่เกิดขึ้นจาก
ภายในพระทัย ความรู้สึกรักใคร่ผูกพันกันนี้ ความผูกพันฉันคู่ผัวตัวเมีย
ระหว่างพระองค์กับซ่งฮองเฮาหรือโฮฮองเฮาไม่อาจเทียบได้ ทั้งวังหลวง
อุทยานตะวันตก หรืออุทยานหลังคุณล้วนแบกรับความรักของทั้งคู่ไว้
ในพระทัยของพระองค์นั้นพระนางไม่ใช่แค่สัญลักษณ์แห่งความงาม
แต่เป็นแรงหนุนที่หญิงมีต่อชาย ซึ่งจะไม่จิตจางไปเพราะกาลเวลาหรือ
รูปโฉมที่ถดถอย เล่าหองประทับนั่งเหม่อลอยอยู่กับที่ เผยพระโอบุชู้
เล็กน้อย สายพระเนตรเลื่อนลอย คำถามแรกที่ผุดขึ้นในพระทัยคือ จะ
ทำอย่างไรกับพระราชโอรสองค์น้อยดี เพิ่งเกิดก็สูญเสียพระมารดา
แล้ว...หลังจากทรงนั่งคิดอยู่นาน หยาดอัสสุชลได้หลั่งออกมาโดยไม่รู้
พระองค์

“ฝ่าพระบาททรงรักษาพระวรกายด้วยพะยะค่ะ!” ทุกคนคุกเข่า
ลงกับพื้น

เล่าหองทรงเข็ดพระอัสสุชล “จู่ๆ...ทำไมพระนางถึงจากเงินไป”

“เกล้ากระหม่อมมีเรื่องกราบทูลต่อพะยะค่ะ” เกียนสิดขยับ
คลานไปข้างหน้าสองก้าว

แววพระเนตรฮ่องเต๋เจิดจ้าขึ้น ทรงตระหนักว่ามีลับลมคมใน

จึงหยุดกันแสงทันที “หรือว่า...พระสนมของตายกะทันหันเพราะสาเหตุอะไร”

เกียนลิดลั้งเลเล็กน้อย เขาก็มหันหน้าลงต่ำ “เรื่องนี้น่าตกใจ ฝ่าพระบาทโปรดทรงให้คนอื่นออกไปเถอะพะยะค่ะ”

“เตียวเหยียง เตียวต่งอยู่ก่อน ที่เหลือออกไปซะ” รวจนเจี๋ยหู่กับพวกและเหล่านางกำนันล่อออกไปจากตำหนักแล้ว เล่าหองจึงเสด็จมาตรงหน้าเกียนลิด “พูดเถอะ!”

“พะยะค่ะ” เกียนลิดหายใจเข้าลึกๆ “ตอนที่เที่ยงสองเค่อ ชั้นที่คนสนิทของสองเฮาสั่งหมอลวงให้ออกไป แล้วถวายอาหารให้พระสนมของ หลังจากเสวยอาหารพระสนมก็สิ้นพระชนม์พะยะค่ะ”

เล่าหองยังทรงตั้งพระสติได้ ขณะที่เตียวเหยียงและเตียวต่งตกใจจนหน้าซีด โฮสองเฮาเป็นลูกสาวคนเชือดหมู ชาติกำเนิดต่ำต้อย เดิมอาศัยแรงสนับสนุนของทั้งสองชั้นที่นี้จึงได้รับคัดเลือกเข้าวัง ทั้งคู่ต้องการช่วยให้พระนางเป็นใหญ่ในวังหลัง จึงสมคบกับองสุป็นเรื่องการใช้คุณไสย จนกำจัดอดีตซ่งเฮาทั้งตระกูล

บัดนี้ทั้งสองชั้นที่กับตระกูลโฮมีชะตากรรมร่วมกัน ล่มก็ล่มด้วยกัน รุ่งก็รุ่งด้วยกัน ถ้าโฮสองเฮาย่าแม่ วันตายของทั้งคู่ก็ไม่ไกลแล้ว เรื่องนี้เห็นได้ชัดเจน ขณะนี้พระสนมของเป็นที่โปรดปรานยิ่งกว่าของเฮา ทั้งยังให้กำเนิดพระราชโอรส เป็นการคุกคามสถานะของพระนางโดยตรง โฮสองเฮาเองได้ตำแหน่งแทนสองเฮาองค์ก่อน จึงย่อมรู้ดีถึงภัยที่อาจมาถึงพระนาง การวางยาพิษสังหารพระสนมของจึงเท่ากับตัดหญ้าถอนราก ป้องกันภัยที่จะมาถึง แต่โชคร้ายที่ลงมือไม่รอบคอบ ถูกเกียนลิดสืบรู้

เล่าหองทรงเปลี่ยนจากความเศร้าพระทัยเป็นความพิโรธ แต่อย่างไรเสียก็ไม่อาจตรัสถึงสองเฮาในแง่ร้ายต่อหน้าคนระดับล่าง ได้

แต่ทรงกัดพระทนต์แล้วตรัสว่า “พระราชโอรสน้อยเป็นอย่างไรบ้าง”
ขณะนี้ทรงกังวลว่าพระราชโอรสจะถูกสังหารพร้อมกับพระสนมของ

เกียนลิดยังนับว่าทำงานรอบคอบ “พระราชโอรสน้อยยังอยู่ในตำหนักของพระสนมของ มีแม่นมคอยดูแล เกล้ากระหม่อมกำชับนางกำนัลแล้ว ห้ามไม่ให้ใครเข้าใกล้ แต่ก็ขอทูลเชิญฝ่าพระบาทเสด็จกลับวังโดยเร็ว...”

เขายังพูดไม่จบก็มีเสียงทหารยามดังขึ้นจากนอกตำหนัก “กราบทูลพระหมื่นปี ชั้นที่สี่ของเฮาส่งมา ขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ”

“ฮองเฮาส่งมาจ้ะหรือ” เล่าหองทรงขมขื่น “เรียกให้เข้ามาเดี๋ยวนี้”

ชั่วประเดี๋ยวชั้นที่น้อยผู้หนึ่งวิ่งเข้ามา เขาใช้มือปิดหน้า ร้องไห้อย่างไรน้ำตา แสร้งตีสีหน้าตื่นตระหนก คุกเข่าลงกับพื้นพลางทูลว่า “กราบทูลฝ่าพระบาท พระสนมของสิ้นพระชนม์เพราะโรคลมชักหลังการมีพระประสูติกาล ฮองเฮามีรับสั่งให้เกล้ากระหม่อมมากกราบทูลฝ่าพระบาท พระหมื่นปีอย่าทรงเศร้าพระทัย ต้องรักษาพระวรกาย...”

“เจ้าว่าอะไรนะ” เล่าหองทรงระงับความกริ้วไม่อยู่ ลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงก้าวมาคว้าเสื้อชั้นที่ผู้นั้น “เจ้าบอกเงินอีกครั้งซิ พระสนมของเป็นอะไรตาย”

ชั้นที่ผู้นี้เห็นสีพระพักตร์เล่าหองผิดปกติ แล้วหันไปเห็นเกียนลิดก็รู้ว่าความลับแตกแล้ว แต่ไม่อาจกลับคำกราบทูลได้ จึงบากหน้าทูลยืนยันว่า “พระสนมของ...สิ้นพระชนม์เพราะโรคลมชักหลังมีพระประสูติกาลพะยะค่ะ”

“โครม!” เล่าหองทรงคว้ากระดานหมากล้อมซึ่งทรงเล่นเมื่อครู่ ฟาดใส่ศีรษะชั้นที่ผู้นั้นเต็มแรง กระดานหมากทำจากหยกเขียวแตกกระจายทันที ชั้นที่ถูกตีจนหมวกหลุด เลือดอาบหน้า เล่าหองไม่ทรง

ปล่อยให้เขาทุลแก๊ตั่ว ทรงถลิ่งพระเนตรจนแทบจะระเบิดออกมา ตรัสกับเกียนลิดว่า “ลากบ่าวบัดชบคนนี้ออกไปประหาร!”

“บ่าวไม่ผิด! บ่าวไม่ผิด...ฝ่าพระบาทโปรดทรงเมตตาด้วย... เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับบ่าว สองเฮาทรงสั่งให้บ่าวกราบทูลเช่นนี้...โปรดทรงเมตตาด้วย...” ชั้นที่ผู้นั้นตื่นนอน แต่ยังคงถูกเกียนลิดและทหารยามลากตัวออกไป

เวลานี้เล่าหองไม่ใส่พระทัยว่าเขาผิดหรือไม่ ความเศร้าพระทัยได้แปรเปลี่ยนเป็นเพลิงแค้นที่มีต่อโฮสองเฮาแล้ว “เงินตามใจเจ้ามานานแล้ว ยอมให้เจ้าเป็นสองเฮา เจ้าต้องการให้น้องชายเป็นขุนนางเงินก็ยอมตาม อยากย้ายพี่ชายเจ้าเข้าเมืองหลวง เงินเห็นแก่หน้าเจ้าก็ย้ายให้ เรื่องที่กูเรื่องให้ร้ายช่งสองเฮา เงินยอมไม่เชื่อ บัดนี้เจ้าถึงกับลงมือทำร้ายคนที่เงินรัก ครั้นนี้เงินจะไม่ยอมให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว!”

พระองค์ทรงครุ่นคิดพลางเสด็จออกไปจากศาลาว่านจิน และไม่ใส่พระทัยกับแบบแผนของราชินิกุล ทรงดึงม้าทรงมา แล้วขี่ไปยังวังหลวงพร้อมกับทหารองครักษ์หน่วยหนึ่ง ละคนตายไว้ ต้องหวงคนเป็นก่อน แม้เกียนลิดบอกว่าสั่งให้คุ้มครองพระราชโอรสแล้ว แต่สองเฮาทำได้ทุกอย่าง พระองค์ต้องทรงกอดพระราชโอรสไว้กับพระอุระ จึงจะวางพระทัย รอจนเดี่ยวเหยียงและเดี่ยวตั่งตั้งสติได้ ฮ่องเต้ก็เสด็จไปไกลสองลี้แล้ว ทั้งคู่รีบขึ้นม้าไปพร้อมกับเกียนลิด ควบม้าตามหลังฮ่องเต้ไปพร้อมกับตะโกนเรียก

เล่าหองทรงได้ยินแต่ไม่ใส่พระทัย นำกองทหารม้าทะยานออกจากอุทยานตะวันตก ผ่านประตูยงเหมิน เข้าสู่วังหลวงโดยไม่หยุดพัก พอถึงสนามหน้าตำหนักจึงทรงลงจากหลังม้า เสด็จผ่านโถงทางเดินมุ่งไปยังตำหนักของพระสนมฮอง เฟิงเสด็จมาถึงหน้าประตู เห็นนางกำนัลผู้หนึ่ง ทำทางลับๆ ล่อๆ อุ้มห่อผ้าอ้อมสีเหลืองเดินออกมา เล่าหอง

ทรงจำได้ว่าเป็นคนของสองเฮา จึงทรงแย่งห่อผ้าอ้อมมาเปิดออกดู
ปรากฏว่าเป็นพระราชโอรสน้อยเล่าเหียบ (หองจูเหียบหรือหลิวเสียบ)
ทรงถอดพระราชโอรสไว้ แล้วหันมาตบหน้านางกำนัล นางกำนัลรู้ดี
ว่าสถานการณ์เลวร้าย จึงลอบล่ำไ้หน้าแล้วคุกเข่าลงทูลแก้ตัวว่า
“กราบทูลฝ่าพระบาท สองเฮาทรงเกรงว่าให้พระราชโอรสอยู่กับคน
ตายนานยอมนไ้ดี จึงให้ป่าวมาอ้อมไปดูแลที่วังฉางชิวเพคะ”

เล่าหองทรงรำคาญ “พูดจาเหลวไหล...เจ้าหน้าที! เานางคนชั่ว
ไปรัดคอให้ตาย!” ตรัสจบก็อ้อมพระราชโอรสเข้าไปในตำหนัก ขณะนี้
ในตำหนักกำลังวุ่นวาย เกว้างขันที่ดูแลห้องยากำลังระดมเหล่าขันที
นางกำนัลและหมอลวงช่วยกันสะสางงาน จู่ๆ โดยไม่มีการบอก
กล่าวก็เห็นฝ่าพระบาททรงอ้อมพระราชโอรสเสด็จเข้ามาตามลำพัง
สี่พระพักตร์โกรธกริ้ว ทุกคนต่างตกตะลึง รีบคุกเข่าลงถวายบังคม
ทันที คนที่ไม่รู้ความเป็นมาต่างนึกเสียใจแทนฝ่าพระบาท ขณะที่คน
ที่รู้ต้นสายปลายเหตุต่างขวัญผวา ความวุ่นวายครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก!

เล่าหองไม่ใส่พระทัยใครทั้งสิ้น ทรงก้าวพรดๆ ไปยังข้างพระ-
แท่นบรรทมของพระสนมออง

“พระสนมที่รัก...เดิมบอกแล้วว่าหลังจากพักผ่อนดีแล้วจะรับเจ้า
แม่ลูกไปที่อุทยาน แต่เจ้ากลับจากไปอย่างน่าอนาถ” พระองค์ทอด
พระเนตรพระศพด้วยสายพระเนตรที่เหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วแหว
พระเนตรก็เจิดจ้าขึ้นอย่างฉับพลัน ทรงหันมาตรัสถาม “หมอลวง
อยู่ไหน”

“เกล้ากระหม่อมอยู่นี้พะยะค่ะ!” ชายแก่หนวดเคราขาวสามคน
ตรงเข้ามาคุกเข่าที่เบื้องพระพักตร์

เล่าหองตรัสถามเสียงกร้าว “พระสนมอองตายด้วยโรคอะไร”
สามหมอลวงใจหายวาบ ก้มหน้าลงต่ำ ไม่มีใครกล้าทูลตอบ

“พุดลี!” เล่าห้องทรงเร่ง
ทั้งสามขยับปากแต่ไร้เสียง...พวกเขาไม่กล้ากล่าวเท็จต่อฝ่า
พระบาท แต่ก็ไม่อาจเป็นศัตรูกับฮองเฮา

“เงินขอลาเป็นครั้งสุดท้าย พระสนมเองตายเพราะโรคอะไร”
พระสุรเสียงของเล่าห้องเริ่มแปร่งแล้ว

หัวหน้าหมอลวงปลุกใจให้กล้าแล้วพูดว่า “พระนาง...หลังมี
พระประสูติกาลพักผ่อนไม่ได้...เกิดอาการลมชักกะทันหัน รักษาไม่ได้
ผลจึง...”

ยังไม่ทันพูดคำว่า ‘สิ้นพระชนม์’ เล่าห้องก็กริ้วจัด “บัดชบ!
เจ้าคิดว่าเงินง่หรือไง เด็กเกิดหลายเดือนแล้ว ยังจะเป็นโรคลมชัก
หลังคลอดได้หรือ เจ้าหน้าที...” พระองค์ทรงกระเทียบพระบาททั้งที่คุ้ม
พระราชโอรสไว้ ทรงใช้พระดัชนีจิ้มหน้าผากหมอลวง “เอามือ
เที่ยงที่พระสนมกินเหลื้อมากรอกปากตาแก่นี้ ถ้าเจ้านี้ตาย จะถือว่า
เป็นโรคลมชักหลังคลอด!”

“ฝ่าพระบาทโปรดทรงไว้ชีวิตด้วย...” หมอลวงเฒ่าตะโกน
แล้วถูกทหารราชวงศ์ฉีกตัวออกไป หมอลวงสองคนที่เหลือ
ตกใจจนขวัญกระเจิง หนึ่งในนั้นทนต่อไปไม่ไหว ถึงกับชักแล้วล้มลง
กับพื้น น้ำลายฟูมปาก ตกใจกลัวจนเสียชีวิต เล่าห้องทรงคว้าคอเสื้อ
คนที่เหลือ “เหลือเพียงเจ้าแล้ว บอกมา! พระสนมเองเป็นอะไรตาย”

“ถูก...ถูก...ยาพิษตาย...” เขาไม่กล้าปิดบังแล้ว

“พุดเสียดังหน้อย!”

“พระสนมตายเพราะถูกพิษหงอนกระเรียนพะยะค่ะ”

เล่าห้องทรงคลายพระหัตถ์ออก แล้วหันมาทอดพระเนตรบรรดา
นางกำนัล “พวกเจ้าได้ยินแล้วใช่ไหม...ได้ยินแล้วใช่ไหม...ได้ยินแล้ว
ใช่ไหม” สุดท้ายกลายเป็นเสียงคำรามลั่น

ทุกคนในที่นั่งนั้นตกใจกลัวจนกัมศีระระจตพีน ร่างสั่นระริก ไม่กล้าเอ่ยปากพูด แม่นมของพระราชโอรสปลุกใจให้กล้า ก้าวเข้ามาจะอุ้มพระราชโอรส แต่กลับถูกเล่าทองตีบจนกระเด็นไป “ไปให้พ้น! ใครก็อย่าคิดมาแตะต้องลูกข้า!” ทุกคนค่อยๆ ถอยออกไป ชั่วพริบตาไม่มีใครกล้าอยู่ใกล้องค์ฮ่องเต้ในรัศมีหนึ่งจั้ง

เล่าทองเป็นเสมียนสนุนขปาที่หิวโหย ทรงก้าวเดินไปมาในตำหนักพร้อมกับอุ้มพระราชโอรสซึ่งร้องไห้ไม่หยุด

ถึงตอนนั้นเดียวเหยียงกับเดียวต่งรอดมาถึงนอกตำหนักแล้ว พอเห็นสภาพด้านในจึงผ่นผีเท่าลง เดียวเหยียงรู้สึกว่ามีคนดั่งชายเสื้อตน พอก้มลงมองจึงพบว่าเกว๋ว่วงชั้นที่ดูแลห้องยาคุกเข่าอยู่ที่ปลายเท้าตน เกว๋ว่วงเดิมเป็นผู้ดูแลหยูกยา เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ ต่อให้เขาไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนก็ยากที่จะพ้นจากความผิด ฉวยโอกาสที่ฝ่าพระบาทตรัสถามหมอลหวง รีบออกมานอกตำหนัก เขาดั่งชายเสื้อเดียวเหยียงก้มหน้าพึมพำว่า “ระวังตัวหน้อย! ประหารไปหนึ่ง ตกใจตายไปหนึ่งแล้ว”

เดียวเหยียงนึกในใจ “เจ้าจะรู้อะไร ยังไม่ทันเสด็จเข้าไปในตำหนักก็ทรงประหารสองคนแล้ว!” เขากลืนน้ำลาย ในยามหน้าลี้วหน้าขวานเช่นนี้ ไม่ควรมาเข้าเฝ้า แต่เขาเป็นคนสนับสนุนโอรสของเฮาด้วยตนเอง เรื่องนี้โยงมาถึงผลประโยชน์ของตน ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือคดีที่ช่งฮองเฮาทำคุณไสยเป็นตนร่วมมือกับโอรสของเฮาและองสุกเรื่องขึ้น ถ้าพระนางถูกถอดออก หากเกิดมีการรื้อฟื้นคดีเก่า ศีระระตนคงหลุดจากบ่าแน่ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วจะไม่ช่วยย้อมไม่ได้ เดียวเหยียงคิดถึงตรงนี้แล้วจึงหายใจเข้าลึกๆ แล้วเข้ามาคุกเข่าอยู่เบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ ทูลว่า “พระหมื่นปีโปรดอย่ากริ้ว”

เล่าทองทรงหันพระพักตร์มา “เจ้ามาพอดี ไปตามของเฮามา!”

“บ่าว...บ่าวขอให้ฝ่าพระบาททรงโปรดเมตตาด้วยพะยะค่ะ”

“เจ้ารู้ว่าเงินจะถอดนางออก ใช่ไหม” เล่าทองทรงแค้นยิ้ม “หิ...เมตตาอะไร แล้วทำไมนางไม่มีความเมตตาบ้าง พระสนมเองมีความผิดอะไร อีกอย่าง ครั้งนั้นคดีซึ่งสองเฮาทำคุณไสย เรื่องเป็นอย่างไรงันแน่”

กลัวอะไรก็มักจะเจอสิ่งนั้น ฝ่าพระบาททรงตระหนักในพระทัยดี เทียวเหยียงหัวใจเด่นรั้ว เขายังคิดจะทูลขอร้องแทนสองเฮา แต่ปากกลับถูกอุดแน่นด้วยเหตุผล

“เจ้ากล้าขัดราชโองการหรือ” เล่าทองถึงพระเนตรไล่ “รีบไป!”

“บ่าว...บ่าวไม่อาจ...” เทียวเหยียงไม่รู้อาจจะทูลอย่างไรดี

เล่าทองไม่ยอมกระบายความกริ้วกับเขา จึงทรงหันไปตรัสเรียก “เทียวตัง! เจ้านี้ไม่ไป เจ้าไปแทน! ถ้ายทอดราชโองการ ถอดไฮสองเฮา ลงเป็นพระสนมระดับไหนรั้ว แล้วก็กบฏริเวณไว้”

เทียวเหยียงตกตะลึง แล้วนึกแผนขึ้นได้ เขากอดพระบาทเล่าทอง พลังทูลว่า “ฝ่าพระบาทไม่อาจทำเช่นนี้พะยะค่ะ!”

“บังอาจ!” เล่าทองทรงใช้พระบาทถีบแขนเทียวเหยียงออกไป “หญิงชั่วช้าอย่างนี้ จะเอานางไว้ทำไม”

เทียวเหยียงล้มกลิ้ง แล้วรีบคลานเข้ามากอดพระบาทพระองค์ไว้แน่น ทูลขอร้องต่อ “ฝ่าพระบาทโปรดทรงไต่ตรองด้วย ราชวงศ์จะถอดพระแม่เจ้าของแผ่นดินติดๆ กันได้หรือพะยะค่ะ”

เล่าทองทรงหวั่นพระทัยทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น ไชลิ ตระกูลของซึ่งสองเฮาถูกประหารจนหมดสิ้นแล้ว บัดนี้ยังจะถอดและประหารไฮสองเฮาอีก ไ้หล้ามีฮ่องเต้ที่ประหารสองเฮาติดๆ กันสององค์หรือ ทั้งการทำคุณไสย ทั้งวางยาพิษสังหารพระสนม เรื่องดาวไฉในราชตระกูลเหล่านี้พอถูกเผยแพร่ออกไป ราชวงศ์ยังต้องการรักษาหน้า

ไว้หรือไม่ อาลักษณ์รุ่นหลังจะเขียนประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระองค์
อย่างไร แต่ถ้าไม่ถอดโฮงของเฮา จะให้พระสนมของตายเปล่านั้นหรือ...
เล่าห้องทรงลำปากพระทัย พระเศียรแทบจะระเบิดออก ทรงดิ้นหลุด
จากเตียงเหยียง แล้วถอยไปประทับนั่งบนพระแท่น

เตียงเหยียงเห็นว่าพระองค์ทรงลั้งเล แต่กลับไม่กล้าทูลอะไร
อีก ได้แต่โขกศีรษะชนันท์ๆ ที่น่าสงสารที่สุดกลับเป็นเตียงตั้ง เขาได้
รับพระบัญชาให้ไปถ่ายถอดราชโองการปลดของเฮาแล้ว ขณะนี้เห็น
สภาพเช่นนี้แล้ว จะไปก็ไม่ได้ จะอยู่ก็ไม่ดี รู้สึกพะวัคพะวง

“ไทเฮาเสด็จแล้ว...” เสียงประกาศดังขึ้น จากนั้นตั้งไทเฮาก็
เสด็จเข้ามา สีพระพักตร์เคร่งเครียด เกียนลิตยืนอยู่ข้างพระวรกาย
คอยพุงพระนาง ที่แท้หลังจากเขาประหารชนันท์ที่สองเฮาใช้มา ก็คาด
เดาว่าเมื่อฝ่าพระบาทเสด็จกลับวังต้องเกิดเรื่องวุ่นวายแน่ จึงไม่ตามมา
แต่รีบตรงไปที่วังหย่งเล่อ ทูลเชิญไทเฮาเสด็จมาควบคุมสถานการณ์

“พระมารดา!” ขณะที่เล่าห้องกลัดกลุ้มก็เห็นพระราชมารดา
เสด็จมาถึง ชั่วพริบตาก็ไม่กริ้วอย่างเมื่อครู่ แต่กลับทรงกันแสงราวกับ
เด็กที่เพิ่งสูญเสียของรักไป “พระสนมของ นางตายแล้ว...”

ตั้งไทเฮาทรงทราบความเป็นมาของเรื่องนี้จากเกียนลิต แต่
พระนางไม่ทรงเอ่ยถึงเรื่องสองเฮา เพียงแต่ทรงรับห่อผ้าอ้อมมาจาก
เล่าห้อง ทรงตบทารกน้อยที่กำลังร้องไห้เบาๆ พลังตรัสว่า “คนตาย
แล้วไม่อาจฟื้น ลูกอย่าเศร้าเกินไป มีเหตุผลที่ผู้ชายจะร้องไห้คร่ำครวญ
เพื่อผู้หญิงหรือ ยิ่งกว่านั้นลูกยังเป็นถึงฮ่องเต้ ต้องควบคุมตัวเอง เด็ก
คนนี้ถ้าเอาไปเลี้ยงที่อื่นเราแม่ลูกย่อมไม่วางใจ แม้จะให้แม่เป็นคน
เลี้ยงเองเถอะ” ตรัสจบก็ทรงจับมือทารกน้อยพลงนอนพระทัย

“เจ้านจะถอดสองเฮา พระมารดาทรงเห็นอย่างไร”

ตั้งไทเฮาทรงขมวดพระขนง ที่จริงในพระทัยของพระนางไม่

โปรดโฮสของเขา แต่เพราะพระนางเองเดิมเป็นเพียงพระชายาของเจ้า
ครองหัวเมือง ไม่ถือว่าเป็นไทเขาอย่างถูกต้องตามแบบแผน และไม่
อาจสยบโฮสของเขาได้! อีกทั้งที่ทำให้ท่านผู้เฒ่าไม่พอพระทัยที่สุดก็คือ
หลังจากโฮสของเขาทรงให้กำเนิดเล่าเปี่ยน (หงจูเปี่ยนหรือหลิวเปี่ยน)
แล้ว ถึงกับอ้างความเป็นสิริมงคล ให้นำพระราชโอรสไปเลี้ยงที่บ้าน
นักพรตสี่จื่อเหมี่ยว จนทำให้บรรดาขุนนางแอบเรียกไท่จื่อเล่าเปี่ยนลับ
หลังว่า ‘สี่อิว’ ถ้าตามความเห็นของพระนางแล้ว ควรถอดโฮสของเขา
ก่อนหน้านี้อแล้ว...แต่เมื่อครู่อยู่ข้างนอกทรงได้ยินที่เดียวเหยียงกราบทูล
จะอย่างไรการถอดโฮสเขาครั้งแล้วครั้งเล่ายอมไม่ใช่เรื่องดี นับตั้งแต่ที่
พระนางเข้าวังมาในฐานะพระชายาเจ้าครองหัวเมือง มีข่าวอื้อฉาว
ในราชสำนักไม่ขาดสาย ถ้าหากเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้อีก ราชสำนักยอม
สูญเสียบารมีจนหมดสิ้น บัดนี้ทรงอุ้มพระราชนัดดาที่ชะตาชีวิตอาภัพ
ไว้แล้ว ชีวิตวันหน้าของพระนางจะไม่หยอหยง เพราะมีพระราชนัดดา
อยู่ข้างกาย ทรงเบื่อหน่ายที่จะไปยุ่งเรื่องอื่นอีก จึงทรงถอนพระทัยแล้ว
ตรัสว่า “เฮ้อ...ฮงเต้ เรื่องการถอดโฮสเขา พระองค์ทรงตัดสินใจพระทัย
เองเถอะ ไม่ว่าจะจัดการอย่างไร แม่ก็เห็นด้วย”

“เออ...” เล่าหองได้ฟังพระมารดาตรัสเช่นนี้ก็ทรงลังเลไม่รู้ว่า
จะทำอย่างไรดี “เกียนลิด เจ้ามีความเห็นอย่างไร”

เกียนลิดสะดุ้งเฮือก เรื่องอย่างนี้เขาย่อมไม่กล้าออกความเห็น
สุ่มสี่สุ่มห้า จึงโขกศีรษะปลกๆ พลังทูลว่า “เรื่องในราชวงศ์ บ่าว
ไม่บังอาจพูดมาก บ่าวโง่เขลา ไม่รู้ว่าควรจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร ขอ
ให้ฝ่าพระบาททรงตัดสินใจพระทัยเถอะพะยะคะ”

เล่าหองเห็นว่าเขาพูดบายเบี่ยงก็ทรงยังลังเลพระทัย ปกติงาน
ราชกิจยังสามารถมีพระบัญชาเรียกเหล่าขุนนางมาปรึกษาได้ แต่เรื่อง
ฉาวโฉ่ในราชตระกูลเช่นนี้ จะสอบถามเหล่าขุนนางได้อย่างไร พระองค์

ได้แต่ชมวดพระขนง พलगสายพระพักตร์แล้วถอนหายใจ

เดียวเหยียงได้ยืนตั้งไทเฮาและเกียนลิดไม่ยอมก้าวก้าว จึงคลายความหวั่นใจลงกว่าครึ่ง จึงฉวยโอกาสดีเหลือขณะที่ยังร้อน “บ่าวคิดว่าถึงสองเฮาจะทรงทำผิดก็ตาม แต่ขอให้คำนึงถึงองค์ไท่จื่อ พระองค์ต้องคิดทบทวนให้รอบคอบ พระสนมเองเสียชีวิตไปแล้ว พระราชโอรสน้อยขาดพระมารดา หรือว่าพระองค์จะให้องค์ไท่จื่อขาดพระมารดาด้วย เด็กที่ขาดแม่ย่อม...” เขาพูดถึงตรงนี้ก็ชะงัก แล้วโขกศีรษะปลกๆ “ฝ่าพระบาทโปรดมีพระเมตตาด้วยพะยะค่ะ!”

คำพูดนี้ได้ผลอย่างยิ่ง! สองเต้เล่าห้องสูงูญเสียพระบิดาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ จับพลัดจับผลูถูกอัญเชิญเข้าวังมาเป็นสองเต้ ปีนั้นพระองค์เพิ่งสิบสองพรรษา จำเป็นต้องจากพระราชมารดาที่อยู่ร่วมกันอย่างใกล้ชิด เข้าวังหลวงมาเรียกเตาไท่เฮาว่าพระราชมารดา จนกระทั่งพระองค์ทรงว่าราชการเองจึงรับตั้งไท่เฮาเข้าวัง พระองค์ทรงเข้าใจถึงความทุกข์ของเด็กที่ขาดแม่ เมื่อคิดว่าวันหน้าพระราชโอรสทั้งสองพระองค์จะรับทุกข์เช่นเดียวกัน จึงพระทัยอ่อนลงทันที

ถึงตอนนี้บรรดาขันทีที่มีเตียวตั้งเป็นหัวหน้า รวมทั้งเกาต่างหัวหน้าห้องยา ซึ่งเตียนหัวหน้าอุทยาน เจิงค่วงหัวหน้าผู้ดูแลต่านักอวี๊ถึงตัวนุกยหัวหน้าวังสองเฮา ลี้ซิงหัวหน้าขันที และปี้กั้งหัวหน้าผู้ดูแลวังพระสนม คนเหล่านี้ล้วนเป็นพรรคพวกของเดียวเหยียง พวกเขาคุกเข่าลงโขกศีรษะทูลขออภัย “พระหมื่นปีโปรดอย่ากริ้ว ยกโทษให้สองเฮาเถิดพะยะค่ะ”

เล่าห้องไม่ยอมอาหารหรือเรื่องนี้อีก จึงบอกพระหัตถ์ “ปล่อยสองเฮาไปเถอะ เงินไม่ประหารนางแล้ว...เงินไม่ประหารใครทั้งสิ้น...” จากนั้นก็ทรงก้าวเดินอย่างเหม่อลอยไปที่หน้าพระศพพระสนมเอง ประทับเฝ้าคนที่พระองค์รักอยู่เงียบๆ

ตั้งไทเฮาค่อยคลายใจลง “ฝ่าพระบาททรงเฝ้าดูนางสักพักเถอะ
แม่จะพาหลานกลับวังก่อน อีกครู่หนึ่งจะกลับมา...เกียนลิด ตามข้า
มา” เกียนลิดเดินตามไทเฮาออกไปอย่างนอบน้อม

“วันนี้ลำบากเจ้าแล้ว แต่เรื่องแบบนี้อย่าให้แพร่งพรายออกไป
เด็ดขาด ถ้าเกิดแพร่ออกไป ผลที่ตามมา...” แล้วตั้งไทเฮาก็เปลี่ยน
เรื่องพูดทันที ทรงตบพระราชันต์ดาในอ้อมกอดอย่างทะนุถนอม พลัง
ตรัสว่า “เด็กน้อยที่น่าสงสาร แม่เขาจากไปแล้ว วันหน้าอย่าจะดูแลเจ้า
เอง...แม่เจ้านับว่าไม่เลว ดีต่อฝ่าพระบาท เคารพยำ ต่อคนระดับล่าง
ก็ยิ่งใช้ได้” พระนางเหมือนตรัสกับทารก และตรัสกับเกียนลิดด้วย
“ปู่ของพระสนมเองคืออดีตแม่ทัพองเปาซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว นับว่า
เป็นลูกหลานผู้ดีมีตระกูล แม้จะบอกว่าเวลานี้ตระกูลนางตกต่ำลงแล้ว
แต่จะไม่ให้นางเสียเกียรติเด็ดขาด...เอาอย่างนี้เถอะ นำพระสนมไป
ฝังในสุสานหลวงในฐานะพระสนมระดับก๊วยเพย บรรดานางกำนัลและ
ขันทีที่เคยรับใช้นาง รวมทั้งหมอลงที่เหลือนั้น ส่งไปที่สุสานด้วย
ให้คนพวกนั้นรับใช้เจ้านายของตนต่อไป ถือว่าเป็นน้ำใจเด็กน้อยของ
ข้าเถอะ”

‘รับใช้เจ้านายของตนต่อไป’ จั้นหรือ ฆ่าคนปิดปาก! เกียนลิด
เข้าใจความหมายของไทเฮา ทั้งๆ ที่อากาศร้อนระอุ แต่เขาอดรู้สึก
เสียวสันหลังไม่ได้ แต่ปากก็ยังทูลประจบว่า “นี่เป็นพระเมตตาของ
ไทเฮาพะยะค่ะ”

ระหว่างที่พูดคุยกันอยู่ ลิเฉิงขันทีซึ่งปกติช่วยประสานงาน
ราชกิจให้ฮ่องเต้ถึงถ้าม้วนไม้ไผ่สองม้วนมาด้วยสีหน้าระรื่น พอมองดู
ก็รู้ทันทีว่าเขาง่วนอยู่กับงานในสำนักอำมาตย์ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่

“ข่าวถวายบังคมไทเฮาพะยะค่ะ” ลิเฉิงถวายบังคมไทเฮา
“ลุกขึ้นเถอะ”

ลิเฉียงตะเกียบตะกายยื่นขึ้น แล้วหันมาถามเกียนลิด “ฝ่าพระบาทอยู่ในตำแหน่งใหม่ บ่าวมีเรื่องจะถวายรายงาน”

“ไม่ต้องหรอก!” ไทเฮาตัดสินใจแทน ไม่รอให้เกียนลิดพูด “พระสนมของเป็นโรคลมชักหลังคลอด เสียชีวิตแล้ว ฝ่าพระบาทกำลังโศกเศร้า มีเรื่องอะไรก็รายงานเข้าแทน แล้วเข้าค้อยทูลฝ่าพระบาท”

“พะยะค่ะ กราบทูลไทเฮา วันนี้มารายงานว่าผู้ตรวจการจู้ฮี้ (จู่จวิน) ใช้ทหารกองผสมในท้องถื่นรบชนะทัพข้าศึกหลายหมื่นนาย เขากำราบเหตุวุ่นวายที่เกี่ยวข้องจิวราบคาบแล้วพะยะค่ะ”

“จู้ฮี้ช่างเก่งจริง! ข้าจะทูลฝ่าพระบาทเอง ต้องให้รางวัลอย่างงาม”

“ยังอีก” ลิเฉียงทูลต่อ “พระปิตุลาโฮจิ้น (เหอจิ้น) ได้รับตำแหน่งเป็นนายช่างโยธา มาถึงเมืองหลวงแล้ว ทูลขอเข้าวังเพื่อเข้าเฝ้าขอพบพระทัยในพระเมตตา ยังจะมาถวายบังคมไทเฮาและฮ่องเฮาด้วย”

“ฮ่า ฮ่า...” ตั้งไทเฮารู้สึกว่าที่โฮจิ้นจะเข้ามาเวลานี้เป็นเรื่องน่าหัวเราะ “ข้าขอเตือนโฮจิ้น บอกเขาให้เข้าวังวันอื่น ถ้าเข้าเฝ้าวันนี้เขาต้องตายแน่” ตรัสจบก็อุ้มพระราชนัดดาเสด็จกลับวังหย่งเล่อ ทิ้งลิเฉียงซึ่งมีสีหน้างวยและเกียนลิดที่ทำทางหวาดผวาไว้เบื้องหลัง

“หลานรัก ไม่ต้องนะ อย่าร้องไห้ อย่าจะร้องเพลงกล่อม...” ตั้งไทเฮาทรงรักพระราชนัดดาองค์นี้ ไม่มอบให้นางกำนัล อุ้มไว้กับพระองค์ตลอดเวลา พอกลับถึงวังหย่งเล่อก็เปิดผ้าอ้อมออก ทรงจับมือน้อยๆ ของทารก บางทีอาจเป็นเพราะโชคชะตาลิขิตให้พระนางมีวาสนากับเด็กคนนี้ พระราชโอรสเล่าเหียบหยุดร้องให้แล้ว กุมพระอังกูร (นิ้วหัวแม่มือ) ของพระอัยยิกาแล้วหลับไป

ตั้งไทเฮาทอดพระเนตรใบหน้าที่อ่อนเยาว์ของพระราชนัดดาที่ชะตาอาภัพ จู่ๆ ก็มีความคิดหนึ่งวาบขึ้นในพระทัย “ถ้าวันหน้าเด็ก

ที่น่าสงสารคนนี้ได้เป็นฮ่องเต้ก็ดีหรือ!”

ทันทีที่ความคิดนี้ก็เหมือนไฟลามทุ่งที่ไม่อาจยับยั้ง ดั่งไทเฮา นึกเสียใจ ทำไมเมื่อครู่จึงไม่ถือโอกาสซ้ำเติม เล่นงานคนแซ่โฮให้ตาย ไปเลยเล่า ถ้าทำเช่นนั้นก็จะรับประกันว่าเด็กคนนี้จะได้สืบทอดราชบัลลังก์! พลาดโอกาสที่ดีไปแล้ว...แต่พระนางไม่ยอมรามือ การถอดพี่ออกแล้วตั้งน้องแทนไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ในเมื่อบุรพภักษัตริย์อย่าง จิ้งเต้ บู่เต้ หรือแม้แต่กงบูเต้ล้วนทรงทำมาแล้ว แล้วทำไมเราจะถอดพี่ออกตั้งน้องแทนไม่ได้เล่า แล้วทรงนึกถึงพระญาติของสองเฮาอย่างไรจิ้นและโฮเปี้ยว พระนางก็จะเรียกตัวหลานชายคือตั้งฉงเข้าสู่ราชสำนักบ้าง ให้ตั้งฉงสนับสนุนเล่าเหียบสืบทอดราชบัลลังก์...

นับจากนี้เล่าเหียบจึงเจริญวัยในวังของดั่งไทเฮา ขณะที่เล่าเปี้ยนซึ่งเติบโตในบ้านของนักพรตสี่อู่ถูกเรียกว่า ‘สี่อู่โหว’ เล่าเหียบก็ถูกเรียกลับหลังว่า ‘ตั้งโหว’ เพราะพระราชโอรสสององค์นี้เองที่ทำให้ดั่งไทเฮากับโฮสองเฮาซึ่งกินแห่งกันเดินสู่การแตกแยกกันอย่างสิ้นเชิง ทำให้การต่อสู้แย่งชิงอำนาจในวังหลวงรอบใหม่เปิดฉากขึ้น ทั้งยังเป็นภัยแฝงเร้นที่ร้ายแรงต่อราชวงศ์ฮั่นอีกด้วย